

TÁBOROVÉ NOVINY

1/2003

DRŽÍTE V RUKOU DALŠÍ ČÍSLO TÁBOROVÝCH NOVIN. POKUD NEVÍTE, O CO SE JEDNÁ, VĚZTE, ŽE TÁBOROVÉ NOVINY JSOU NEZÁVISLÉ PERIODIKUM, PŘINÁŠEJÍCÍ ZAJÍMAVÉ ČLÁNKY O VEŠKERÉM DĚNÍ NA TÁBOŘE. ZATÍM POSLEDNÍ ČÍSLO (KDYŽ NEPOČÍTÁME TO, KTERÉ PŘÁVĚ ČTETE), VYŠLO V ČERVENCI 2002 NA TÁBOŘE VE SVOJŠÍNĚ. TEHDY RODY OSADNÍKŮ PORAZILY ŠÍLENÉHO ŠAMANA A DOKONČILY KOLONIZACI OSTROVA. OD TÉ DOBY UPLYNUL JEDEN ROK. NĚKTEŘÍ Z VÁS MEZITÍM ZAČALI CHODIT DO ŠKOLY, JINÍ DO NÍ CHODIT PŘESTALI, DALŠÍ SE KONEČNĚ NAUČILI ČÍST, TAKŽE SI TEĎ MOHOU PŘEČÍST TÁBOROVÉ NOVINY. NAPIŠETE-LI KVALITNÍ ČLÁNEK NA TÁBOROVÉ TÉMA, KONTAKTUJTE PROSÍM KOUMÁKA VE STANU ČÍSLO 5. PŘEJI PŘÍJEMNÉ ČTENÍ.

O slavném svitku nalezení a smutném jeho znesvěcení

Ve středu 9. července v odpoledních hodinách jsme měli jeden zásadní úkol: osvobodit vílu ze zajetí lapků. V určenou dobu (17 hodin) jsme se na Zelené cestě potkali s udatnými Harpyjemi z Nejdova, s nimiž jsme po krátkém vyjednávání uzavřeli příměří na dobu určitou, které řádně stvrdila knížata obou rodů. Následně jsme rozmístili hlídky podél cesty a vyčkávali. Tu se náhle objevil šik černých lapků a jimi vězněná víla. Oba naše spojené rody se vyřítily na cestu, zatarasily ji a po krátkém neúspěšném vyjednávání začala bitva. Dlouhá a těžká bitva. Až poslední živý bojovník z rodu Ocelotů zabil posledního z nepřátel a osvobodil vílu, od které za odměnu dostal magický svitek. V tu chvíli

skončilo příměří mezi Harpyjemi a Oceloty, a proto se tento udatný bojovník – žena☺ – dal na útěk. Vtom se objevili zrádní Paladinové, kteří se neúčastnili bitvy a čekali na kořist. Jejich rytíř spolu s jedním bojovníkem dohnali již zmíněnou Ocelotku, vrhli se na ni a zabili ji. Avšak ani jim se nepodařilo donést svitek do ležení. Ivan řečený Hrozný nabral rychlost kulky, dohnal je a pobil, čímž svitek potřetí během tří minut změnil majitele. A pak přišla ta osudová chyba: otevření svitku. Tím ovšem byl jeho obsah znehodnocen. A tak celá tato honička ztratila vítěze.

-ver-

Jak to vše bylo doopravdy
Každý si jistě pamatuje Řepův plamenný projev při táboráku, když

komentoval událost, které se věnoval předchozí článek. Nakonec se Řepa nechal uprosit a vymyslel další „pravděpodobnou“ verzi, jak se vše mohlo seběhnout. Následující text nebyl pro větší autentičnost upraven (byl pouze mírně přizpůsoben pravidlům české gramatiky).

Naše úžasná skupinka Paladinů procházela lesem. Náhle jsme spatřili krvelačné Oceloty s rudýma očima, jak se ženou na bezbranné pocestné, kteří víle ukazovali cestu. Nečestní Oceloti se vrhli na pocestné a začali je strašně řezat. „Na něěě!“ – přilítli červení a teď to začalo. Všechno se to tam mlátilo a bilo. Julián hryzal Ótéčku nohy – v důsledku toho O.T. řval: „Vražděěj mě, spásů“ a řezal přitom Viktora větví po hlavě. Do toho pocestný Pind'a rozkazoval: „Nenechte jéééé, neživte jééé, rozsekejte jéééé“ a přistál mu kámen na hlavě. Víla jako divák stála opodál a jen fandila slovy: „Pravej hák, levej hák, krej se, to snad není pravda, mam si tam pro tebe dojít, nebo co?“ To si nedokážete představit. Zázračnou náhodou získali svitek modří, prosili nás, abychom jim svitek podrželi, nás zabili červení a bylo to v háji.

-řep-

Pruhovaný mor

Edmund z Lamií, zástupce Jeho Veličenstva krále Artura Velikého, toho jména prvního, vyslal šest rytířských řádů, aby osídlily severní hvozdy. Zpočátku slavili rytíři četné úspěchy, budovali hrady a nalézali

poklady. Nyní však vyvstal nečekaný problém. Hvozdy jsou již obydlené, skrývají se v nich města s tisíci obyvatel, kteří se nehodlají smířit s naší přítomností. Tito nepřátelé jsou mnohem strašnější než Uctívači, démoni či přízraky; bojovník, který dokáže udatně čelit třem členům rádcovy gardy najednou, se mění v roztřeseného slabocha, zaslechne-li hlas jednoho z původních obyvatel hvozdu či zahlédne-li jeho pruhovaný oblek. Nepřátelé totiž mají velice mocnou zbraň: vstříkují rytířům pod kůži látku odborně označovanou HCOOH (už ten název je sám o sobě dost strašný, co?), která způsobuje nepříjemné svědění a často i bolest. Napadení a následné zranění třemi nebo čtyřmi těmito netvory stačí k tomu, aby byl bojovník dočasně zbaven bojeschopnosti. Zkušenost ukázala, že více než deset zásahů už vyžaduje odborné lékařské ošetření a delší klid na lůžku.

Navíc si pruhovaní našli cestu i do našeho ležení, takže drze napadají obědvající rytíře. Možná, že vám i v tomto okamžiku jeden z těchto nepřátel lidstva znesnadňuje zasloužený odpočinek. Aha, zapomněl jsem zmínit, o kom to vlastně celou dobu píšu. Ale vy už to přece víte – jsou to vosy.

-kou-

Kancléř – podivná osobnost

Nejdřív pár slov úvodem. Již od té doby, co jsme se zde sešli, abychom zachránili Jeho Veličenstvo krále Artura Velikého, toho jména prvního, pomáhal nám jeho rádc

královský kancléř vévoda Edmund z rodu Lamií vyznat se v úkolech, které se na nás (spolu s vosami) jen sypaly, a postupovat ve věci uzdravení našeho drahého vladaře. Též bedlivě opatroval zbytky králova chatrného zdraví a vytrvale odrážel naše sobecké žádosti o to, aby nás král přišel alespoň pozdravit. Byl to velmi pravděpodobně on, kdo nás dal, na královo přání, svolat. Měl jistě mnoho starostí a nelze mu zazlívát, že byl možná kapku nervózní a nenaložený. Zajisté, jsa sám velmi znaven a vyčerpán, navrhl nám, ať dnešní odpoledne věnujeme sbírání sil, protože králi se mírně ulevilo (objevili se sice zlí jazykové tvrdící, že vévoda lže, ale dle mého názoru, jestli se králi přitíží, je to vina jen vzrušení, které způsobil kvapný odchod jeho rádce, ale o tom později).

Naše rytířské řády se však (nechám na Vás, jak moc úmyslně) připlety do cesty luky ozbrojené hordě lapků, od nichž po drtivém boji (z naší strany) získaly přemocný artefakt. Teď tedy sedíme u ohně a vévoda z Lamií se ptá, jak jsme strávili odpoledne a jestli jsme si odpočinuli, abychom se zase mohli pustit do usilovného pátrání po léku. Nedivme se mu, že nebyl zrovna nadšen tím, že jsme nejen téměř ignorovali jeho moudrou a uváženou radu (jistěže byla moudrá a uvážlivá; člověka, který dává rady nemoudré a neuvážené, by si přeci náš drahý král nevybral za svého rádce) a o tom, co jsme získali, mluvíme velmi vyhýbavě.

Mnoho udatných bojovníků mu (až příliš nahlas) vyčítá, že nebyl právě nadšen z návštěvy mocné víly (Ejkulum Bejkulum) na zasedání dvora, ozvaly se dokonce i hlasy, že prý na ní zaútočil.

Pokusme se tohoto nebohého člověka alespoň trochu pochopit: Velkou část svého života oddaně (prosím bez poznámek) slouží králi, chce pro svého vladaře jen to nejlepší, snaží se ho ušetřit dvorských intrik i za cenu toho, že si znepřátelí některé dvořany, no prostě ho chrání, jak může. A najednou se jeho milovaný panovník zle roznemůže, pán z Lamií se snaží mu ze všech sil pomoci a pomoc shání kde se dá (není vyloučeno, že i v místech, kterým by se normální člověk zdálky vyhnul). Je na pokraji svých sil, ale ví, že je před všemi královými věrnými ještě dlouhá cesta, než se jim, dá-li pámbů, podaří najít kýžený lék. Navrhne tedy rytířským řádům (jak už bylo řečeno) chvíli odpočinku. Jaké však musí být jeho překvapení, když zjistí, že mu vojáci nejen nedůvěřují, ale neberou v úvahu ani jeho nejlépe míněné rady a místo toho věří nějaké Ejkulum Bejkulum víle (dost možná jeho dlouholeté rivalce).

Královský rádce je nejen unavený, ale i rozladěný, velmi unavený a velmi rozladěný a v tomto rozpoložení si uvědomí tu přeradostnou novinu: máme první velké vodítko k záchraně panovníka; dojde mu však také, že to bylo umožněno tím, že ho rytíři neposlechli, a v neposlední řadě také díky té

zatracené víle. To je na jeho zmoženou mysl příliš, sám, nevěda, cítí-li radost nebo nenávisť, vyskakuje a prchá do lesa. Pokračování jistě všichni známe. Drazí spoluskororytíři, najděme tedy svatý Grál (ono nám nic jiného stejně nezbude) a na pána z Lamií (teď patrně ne moc živého) vzpomínejme v co nejlepším.

-míš-

Rybník

Jak se vůbec dá uvažovat o rybníku? Voda. Jaká je voda? Mokrá. A? Voda je hebká i tvrdá, přítel i nepřítel, láska i nenávisť. Stejně je to i s rybníkem. Je prima na plavání, cákání atd. Ale kdyby hodně přšelo, rybník by se vylil z břehů a byl by náš nepřítel. A navíc, rybník každou chvíli vypadá úplně jinak. Za slunečného rána je zrcadlem. Po dešti se stává ohromnou šedou plochou.

Je-li den slunečný, na tmavé ploše svítí zářivé záblesky. Kvůli tomu je těžké rybník nějak individuálně popsat. Je nejlepší ho brát jako rybník.

-pák-

Hádanky

Je to zelené a jezdí to pořád nahoru a dolů. Co je to?

Gardista ve výtahu.

Víte, proč gardisté jedí hodinky? Protože Tic Tac osvěží dech a má jen dvě kalorie.

Víte, proč si gardisté nikdy nestoupají do rohu? Protože v rohu je devadesát stupňů.

Víte, proč mají gardisté kulatou tvrz? Aby je nikdo nemohl přepadnout za rohem.

-kou-

Redakce upozorňuje čtenáře, že všechny chyby obsažené v textu jsou záměrné. Zároveň obdivuje ty čtenáře, kteří mají dost času na to, aby chyby vyhledávali. **Táborové noviny vycházejí se souhlasem Jeho královského Veličenstva Artura Velikého, toho jména prvního.**